

[J. O. Krag.]

statsministeren og det radikale venstre har glemte, hvad dette partis synspunkter hidtil har været på samfundsfarlige konflikter.

Her er der altså nogen i samfundet, der skal straffes med en uges overflødig konflikt og de milliontab, en sådan konflikt medfører. Jeg har bedt om ordet for at gøre det helt klart, at hvis sådanne tab påføres befolkningen, samfundet, erhvervene, forbrugerne, arbejderne, så er det ikke socialdemokratiets skyld.

Kai Moltke: Der er flere ting ved denne sag, som er temmelig besynderlige. Der er for det første spørgsmålet: ligger der bag dette forslag og den form, hvorunder det gennemføres, ønsket om en købekraftinddragelse, til dels ved at man mister lønninger, at lønninger går tabt, mens til gengæld udgifterne til den arbejdsløshedsunderstøttelse, som staten yder sine bidrag til, forhøjes? Det er den ene side af sagen. Her står vi over for en gåde, en gåde, der var rar at få opklaret: hvorfor absolut ønsket om denne uges arbejdsstandsning?

Dernæst et par principielle spørgsmål. Jeg er modstander af voldgift — også den her foreslåede form for voldgift — af enhver art, hvor det drejer sig om fastsættelse af lønninger, men jeg er i særdeleshed modstander af, at staten griber ind og siger, at bordet fanger, så at folk, som yder hårdt arbejde i sæsonen, ikke har ret til for kvindernes vedkommende 9 kr. og for en mand 10 kr. i timen ved noget af det hårdeste fysiske arbejde, der findes her i landet. Det er en udfordring.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at ligger det sådan, at landbrug og regering ikke kan enes om tilskuddenes størrelse, så er § 1 mig ganske uforståelig, for her står, at den afgørelse, som træffes af den pågældende institution, som nu skal ordne konflikten, skal gælde indtil den 1. april 1971. Tror regeringen selv på, at der først er muligheder i april 1971 for at opnå enighed med hr. Anders Andersen og med storgodsejerne her i landet om, hvilken landbrugs politik der skal føres, og hvilket tilskud der skal gives? Jeg må indrømme, at det tyder på en engleagtig tålmodighed fra et par af regeringens koalitionspartier over for en enegænger inden for det tredje parti. Mon en sådan enkelt

mand repræsenterende én organisation er denne ulejlighed værd? Skal vi nu have en uges konflikt for at vise vor ærbødighed, for at hejse flaget, for at vinde tid til indrømmelser, ja, jeg må sige, det er næsten lidt større høflighed, end man kan kræve for en enkelt mand i dette høje ting.

Dernæst et par saglige spørgsmål vedrørende mælkeriindustrien, mejerierne og mælkefabrikkerne overhovedet her i landet, og slagterierne. Nu snakker man om udvalg, og det skulle vel så være meningen, at udvalget også fremskaffede saglige oplysninger. Jeg kunne ønske, at udvalget undersøgte de forhøjelser, der er stillet krav om fra slagteriarbejderforbundets side. Hvor meget vil disse forhøjelser betyde pr. gris, der slagtes inden for slagteriindustrien? Hvor meget vil 1 t smør blive fordryet ved de krav, som stilles fra mælkeriarbejdernes side landet over i denne situation?

Selve lønnen for landarbejderne kan jo ikke være den udgiftspost, som har bragt landbruget ud i dets krise. Så vidt jeg erindrer, har vi haft en afskedigelse af op mod et par hundrede tusinde af dem, som før var lønmodtagere ved landbruget, og nu siger man pinedød, at man ikke hår råd til at give dem, der er blevet tilbage, 10 kr. i udbytte, medmindre staten giver et betydelig større beløb end det, som svarer hertil.

Jeg må for mit vedkommende sige, at jeg kan ikke se med samme overbærenhed på det grundlag, der kunne tænkes at være udgangspunktet, som den tidligere socialdemokratiske statsminister, hr. J. O. Krag, for det er jo til en vis grad formuleret i regeringens forslag her:

„Ved fællesudvalgets afgørelse tages hensyn til synspunkter og materiale, der har været fremført under parternes indbyrdes forhandlinger og under forhandlinger i forligsinstitutionen.“

Hvad betyder det? Det betyder, at når LO uden at have spurgt medlemmerne i de organisationer, som det her drejer sig om, har anbefalet så lave lønninger, som her er tale om, så fanger bordet, så kan her ikke opnås mere. Er det ikke udtryk for et godt stykke letsindighed at sige: ja men vi er da tilfreds med, at folk her i landet tjener mindre end 10 kr. i timen, hvis vi altså bare kan få arbejdsfred på de betingelser.